

עלה אנוני

הפטרה:
עם זו

זמני השבת
פרשת ויקרא

כניסה 18:32
יציאה 19:32

תזריה

ניסן

ויקרא, אלף זעירא. דווקא ה'אלף זעירא', ולא אותיות אחרות, כי הא' בעבודת ד' לדעת להיות עניו זהו למעשה כל עניני הקרבנות, ההתבטלות. ודרך הצדיקים היה להיות בענווה, ומסופר מהרה"ק ר' מאיר מפרמישלאן זי"ע שכל יום היה לו מנין לתפילה לאחר כמה שעות של הכנה וידוע היה שלא נכנסים אליו בזמן ההכנות לתפילה. פעם אחת איכר שרצה להיכנס לרבי, הגיע בדיוק לפני תפילתו, והגבאי ר' אריה לא הסכים להכניסו לפני התפילה, האיכר התחיל לעשות צעקות, עד ששמע ר' מאיר את הקולות ויצא החוצה לשאול מה הקולות האלו, מיד ניגש האיכר ונכנס לדבר עם הרבי, ודיבר אתו הרבה זמן, אח"כ יצא מהחדר והרה"ק ר' מאיר סגר את חדרו והמשיך את ההכנות במשך הרבה זמן יותר מהרגיל, והמניין חיכו בחוץ, ולא הבינו על מה העיכוב הממושך. לאחר התפילה שאלו תלמידיו רבי מה יום מיומיים, ענה הרבי, בכל יום לפני התפילה אני מסתכל בעצמי איזה אדם שפל אני שהולך להתפלל לפני הקב"ה, ואיני ניגש לתפילה עד שאני רואה שאני השפל מכל האנשים בעולם הזה, אבל היום הגיע אלי איכר לפני התפילה והוא מגדל דבר אחר (חזיר), ואני הרגשתי שאני יותר ממנו, שהרי למצב של מגדל חזירים עוד לא הגעתי, אם כן לא יצאתי לתפילה כי לא הרגשתי שאני השפל מכל העולם, עד שחשבתי לעצמי שאם אני הייתי במצב כזה הרי לא הייתי נוסע בעגלה לבוא לשאול בעצת הרבי, א"כ שהוא מסוגל עוד להיכנע לאדם אחר, הוא במדרגה יותר ממני, על כן יצאתי לתפילה.

העלונים לעילוי נשמת הצדקת לאה ז"ל בת חל

"אדם כי יקריב מכם"

ואם תאמר מאיפה בדיוק? מה לחתוך את האוזן? מאיפה אני אקריב? לחתוך את היד? – פשוט, "אדם כי יקריב מכם" התורה אומרת לנו "מן הבהמה" מן הנפש הבהמית. הבהמה לא הולכת על בקר וצאן, הולכת על אדם כי יקריב מכם מן הבהמה. כלומר גם האדם הוא בהמה, הוא בעל חי. אומר רבנו מהרח"ו ב'שערי קדושה' שהנפש הבהמית עם היצר הרע שולטים על הגוף. ומאחר והשם ציווה הנפש האלוקית, את הנפש רוח ונשמה, ציווה אותה לקיים את המצוות בגוף – היא חייבת להקריב ולכבוש את הנפש הבהמית כדי להגיע אל הגוף. אז אתה צריך להיות בכוננות מתמדת בכל דבר ודבר. "אדם כי יקריב מכם" – העולם והחיים דורשים קורבנות יום יומיים, רגע רגע, "לרגעים תבחנונו", אדם נבחן רגע רגע איך הוא מקריב את הנפש הבהמית ולא יגיד לא שמתי לב, לא ידעתי. פה עצלות תופסת את האדם, פה כעס, פה גאווה. "אדם כי יקריב מכם קרבן לה" כלומר אתה צריך להקריב קורבנות "מן הבהמה" מהנפש הבהמית שלך כדי לעמוד תמיד במבחן, להשליט את הנפש האלוקית על הגוף לעשות רצון השם.

פרדסים נסים

העלון ודברי התורה לעילוי נשמת שושנה בת שרה

העלון לעילוי נשמת רינה ניסן בת שרה

לקבלת העלון - elial@eca.gov.il - או 0506255911

**הרבי
מלובביץ**
רבי מנחם
מנדל
שניאורסון

הילד מחוסר ההכרה פקח את עיניו ואמר משפט שהדהים את הנוכחים - עם אור ראשון, פקח החולה מחוסר ההכרה את עיניו וקרא בקול לכל הנוכחים שעמדו סביב המיטה: "אני מבטיח שלא אדבר יותר לשון הרע", ושוב נעצמו עיניו

סיפור תנאים

לעילוי נשמת מרים בת ברטה, ברטה בת מרים, נזירה בת לאה א ת ז צ ב ד ה

הסיפור לשבת

בספר "טובך יביעו" מופיע הסיפור המופלא הבא, המוכיח כאלף עדים על הרווח וההצלחה הבאים כתוצאה מזהירות מלשון הרע.

"את המעשה שמענו ממשפחת חרר המתגוררת ברמת אלחנן, והוא אירע לאחד האחיינים המתגורר בטבריה. פרטי הדברים התפרסמו בגליל, וגרמו לחיזוק רב בענייני לשון הרע", מספר הרב זילברשטיין. "הילד בן העשר שיחק להנאתו בחצר מאחורי ביתו. החצר ממוקמת במדרון ובאחת ה"גלישות" שעשה למעלה למטה, פגע באבן גדולה ומעוצמת ההתדרדרות הוסטה האבן ממקומה ואף אחד לא שם לב שבאותו רגע הגיח מן החור נחש ארסי ענק באורך שני מטרים והכיש את הילד. אחיו הקטן יאמר לאחר מכן שהבחין ב'איזה חבל יפה המתגלגל על הרצפה'..."

"הילד החל להקיא, מאוחר יותר התעלף, ומצבו החמיר מרגע לרגע. המשפחה, שלא ידעה שמדובר בהכשה, לא ייחסה משמעות חמורה לשינויים הבריאותיים הללו. רק אחרי שמצבו הדרדר ביותר, הובא מומחה שקבע שהילד הוכש וצריך להבהילו בדחיפות לבית החולים. בחדר המיון התלחשו כבר הרופאים שלא מדובר בהכשה סתמית אלא בנחש ארסי מאוד.

"במשך הלילה הראשון היה הילד חסר הכרה והרופאים הביעו דאגה ממצב בריאותו. והנה, מיד למחרת בבוקר, עם אור ראשון, פקח החולה את עיניו וקרא בקול לכל הנוכחים שעמדו סביב המיטה: 'אני מבטיח שלא אדבר יותר לשון הרע', ושוב נעצמו עיניו.

"מיד לאחר מכן חל שיפור ניכר במצב הילד, עד שבתוך ימים ספורים שב לתפקד כאחד האדם. הרופאים הביעו פליאה על השיפור המהיר שחל במצב בריאותו של הילד, והודיעו שלא נתקלו מעודם בתופעה דומה של הכשת נחש החולפת לאחר זמן כה קצר", מסתיים הסיפור המצמרר, וכל מילה מיותרת.

המילה 'ויקרא', הפותחת את הפרשה, מתארת את פניית הקב"ה אל משה רבנו בעניין עבודת הקרבנות. אך מאחר שהיא נבחרה לשמו של ספר מרכזי בתורה, בהכרח שהיא צופנת בתוכה רעיון מרכזי הקשור לתורה כולה. מצאנו את המושג 'ויקרא' באשר לתורה כולה בהלכה הפסוקה בשולחן-ערוך, שאדם הקורא בתורה, אף אם אין הוא מבין דבר, מקיים את מצוות לימוד התורה. והלוא התורה היא חכמתו של הקב"ה, ומצוות לימוד תורה משמעותה להבין את דבריו? כיצד יכול אדם לצאת ידי חובת מצוות לימוד תורה על-ידי קריאה בלבד?

ההסבר טמון במילה 'ויקרא', שהיא פתיחה חריגה לפניית הקב"ה אל משה. בדרך כלל נאמר "וידבר ה' אל משה", "ויאמר ה' אל משה". כאן לא נאמר מי הפונה, אלא דמות נסתרת - "ויקרא אל משה". אלא שדווקא ההסתרות של הקב"ה מצביעה על נוכחות בולטת מאוד שלו, עד כדי כך שאין צורך לכנותו בשם. השם נועד לזהות את נושא השם ולהבדילו מאחרים, אך באומרנו 'ויקרא' ברור שאיננו נזקקים להסביר מי הקורא, שכן נוכחותו של הקב"ה ברורה ומוחלטת; הוא כאן.

משמעותה של "ויקרא", שנוכחותו של הקב"ה בחיי היהודי היא ברמה הגבוהה ביותר. דיי לומר "ויקרא", ואנו יודעים במי מדובר, שכן עצמותו של יהודי קשורה בעצמותו של הקב"ה. הדבר דומה לקריאה של אב אל בנו הקטן. הקשר ביניהם אינו נובע ממניעים שכליים, אלא ממקום עמוק ופנימי בנפש, מעל להיגיון. לכן גם אדם שאינו מבין דבר מדברי התורה שהוא קורא מקיים את מצוות לימוד התורה. אמנם התורה "היא חכמתכם ובינתכם", אך במהותה האמיתית היא חכמתו הבלתי-נתפשת של הקב"ה, היא עצמותו ומהותו. גם היהודי, במהותו ובעצמותו, הוא חלק א-לוה ממעל ממש, ולכן אין הוא זקוק לשכל כדי להתחבר עם הקב"ה. גם בשעה ששכלו אינו בשל להבין את מה שהוא קורא - הוא מתחבר עם התורה, דרך עצם נשמתו.

בזכות ההתבטלות

ביטוי לרעיון הזה נמצא גם בתורה שבעל-פה. הגמרא במסכת עירובין אומרת: "מפני מה זכו בית הילל לקבוע הלכה כמותם? מפני שנוחים ועלובים היו, ושונים דבריהן ודברי בית שמאי, ולא עוד אלא שמקדימים דברי בית שמאי לדבריהם". אפשר להבין שצניעותם סייעה להם לפתח סברות כנות, אך מדוע נהגו להקדים את דברי החולקים עליהם לדבריהם? אלא שבכך הצהירו בית הילל, שאף שפסקי ההלכה נקבעים על-פי אמות מידה שכליות, עם זה, מהותה הפנימית של התורה היא למעלה מההיגיון. לכן ביטלו את דעתם בפני דעת בית שמאי, כדי לבטא שכל סברה אנושית בטלה ומבוטלת לפני מהותה הנשגבה של התורה, שהיא חכמתו של הקב"ה. גישה זו זיכתה אותם שההלכה נקבעה כמותם. (שיחות קודש)

שלשים יום שלפני הפסח,

העלון לעילוי נשמת רינה ניסן בת שרה

כבוד האדם של הצדיק סיפר אחד מנכדי הרה"ק רבי שלום'קה מזווייהעל זיע"א: פעם אחת בסעודת שחרית של חג פסח ישב יהודי עני סמוך אל שלחנו של סבי רבנו, והוציא מתיקו מצות מכונה, הניחן על השולחן והיה נוגס ואוכל כשפירורים נתזין ומתפזרין מסביבו על השולחן. הערתי לו בלחש שידאג לא לפזר פרורים על השולחן. והנה הבחנתי בסבי האדמו"ר רבי גדליה משה זיע"א שמעיר משהו לאביו רבינו זיע"א. אז פנה אלי סבי הקדוש ואמר: מה אתה רוצה ממנו? הנח לו. "וואס ווילסט דו פון איהם לאז איהם אפ...". אם כי כאמור הקפדתו של רבנו באפית המצות הייתה מיוחדת, ולא היה מסתפק בימי הפסח אלא ממצות מצוה שאפה ערב פסח אחר חצות. אולם כבוד האדם היה חופף על כל הליכותיו ללא שיוך. אכילת מצה בשמחה מסופר על חסיד אחד שנכנס כאשר עם ישראל כולו היה עסוק בבית מצרים, משה רבנו עצמו התעסק במצוות וחיפש את עצמותיו של יוסף הצדיק. וכיצד ידע משה היכן נמצאות עצמותיו של יוסף? סרח, בתו של אשר, הייתה אישה זקנה שחיה עוד מימי יוסף. "האם את יודעת היכן קבור יוסף?" שאל אותה משה רבינו. בתשובתה היא סיפרה לו כי לאחר מיתת יוסף הניחו אותו המצרים בארון של מתכת והשליכו אותו לתוך מימי הנילוס כדי שגופתו תביא ברכה אל המים. הלך משה אל שפת הנילוס וקרא בקול: "יוסף, יוסף! הגיע העת שנשבע הקדוש ברוך הוא כי הוא יגאל אותנו, והגיעה העת לקיים את השבועה שהשבעת את ישראל! אם תראה היכן אתה נמצא, נוכל לקיים את השבועה, ואם לא, אנו פטורין ממנה". מיד צף ארונו של יוסף ועלה על פני המים. ודיעה נוספת בתלמוד אומרת כי ארונו של יוסף היה מונח בקבר מלכים גדול בין ארונות שונים, ומשה לא ידע באיזה ארון הוא קבור. משה עמד בפתח הקבר וקרא ליוסף להראות את מקומו, ארונו של יוסף רעד וכך ידע משה כי זהו ארון יוסף. ומסיים התלמוד: בכל השנים בהם עם ישראל נדד במדבר, היו נודדים עמם שני ארונות – ארון הברית בו היו הלוחות והארון בו היו מונחות עצמותיו של יוסף. כאשר העוברים והשבים היו מביעים תמיהה האם נאה להוביל את ארון האלוקים יחד עם ארונו של מת, אמרו להם כי נאה וגם יאה שכן קיים יוסף את כל מה שכתוב בתורה). עפ"י מסכת סוטה י"ג (בערב חג המצות אל רבו הרה"ק רבי יצחק מנעשכיז זיע"א, כשהוא עצוב ומדוכה על כי חיטי השמורה שלו נחמצו, ואין להשיג חיטים אחרות בשום אופן, כך שיהיה עליו לאכול בפסח מצה פשוטה. אמר לו הרבי: מצה שמורה דווקא הרי מצוה דרבנן, ואילו לשמוח ביום טוב מחויבים מן התורה, מוטב איפה לאכול מצה פשוטה בשמחה, מאשר לאכול מצה שמורה בעצבות. פרה יפה במקום מצה שמורה הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זיע"א הקפיד מאד שיהיה לו קמח מהודר ומשומר למהדרין, אסף פרוטה לפרוטה ויצא לקנות קמח למצות, בדרכו פגש ביהודי שלבו מר עליו, כי פרתו שממנה היה לו פרנסה מתה, ואין יפרנס את ילדיו, שמח רבי משה לייב שמחה גדולה, נתן לו את כספו וחזר וקנה קמח פשוט מן השוק, ואמר: יתפארו אחרים במצה שמורה ואני – בפרה יפה.

האור החיים

פנקס

הרב דניאל זר שליט"א

גודל
אהבת
הקדוש
ברוך
הוא
לכל
אחד
מישראל

כל הכבוד לה'

"ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר" (ויקרא א, א). המילה "ויקרא" לכאורה צריכה ביאור, היכן היה משה רבינו שהקב"ה היה צריך לקרוא לה ועוד, הרי בכל דיבור שדיבר ה' יתברך עם משה רבינו בוודאי קרא לו תחילה ורק אח"כ דיבר עמו, וא"כ במילה "וידבר" כלולה כבר הקריאה למשה, ומדוע צריך להזכיר זאת שוב?

אלא מסבירים זאת רבותינו באופן נפלא מאוד (ויקרא רבה א, ז וכן הוא בילקוט רמז תכ"ח), בכל חלק וחלק מבניית כלי המשכן שעשה משה רבינו נאמר "כאשר צוה ה' את משה" ("שמות לט, א. סה"כ 18 פעמים!), ולכאורה קשה, מדוע התורה חוזרת על אותו משפט פעמים כה רבות, היה לה לכתוב פעם אחת שמשה עשה את כלי המשכן על פי ציווי ה' ודיו, לשם מה כל האריכות הזאת?

המדרש עונה על כך במשל נפלא: למלך אחד היה ארמון ישן מאוד שהועבר אליו מאבותיו ואבות אבותיו, וחשבו אנשי הממלכה שאין ראוי למלך כה רם ונישא להתגורר בארמון שכזה, ולכן הציעו להקים ארמון רחב ידיים שיספק את כל צרכי ממלכתו של המלך.

מיד הוציאו הצעת מכרו לבניית ארמונו של המלך ופרסמו בכל עיתונאי המדינה שדרוש ארכיטקט מומחה שיתכנן את בניית ארמונו החדש של המלך המשתרע על שטח של אלפי דונם ליד הנהר שבקצה העיר ואל מול נוף מרהיב עין של עצים ושושנים. ארכיטקטים רבים הציעו את עצמם בפני המלך, אך רק אחד מצא חן בעיני המלך והוא זה שקיבל את התפקיד.

הארכיטקט התבקש לסיים את עבודתו במהרה כדי שהמלך יוכל לחנוך את ארמונו החדש תוך זמן קצר. לשם כך הזמין הארכיטקט אלפי פועלים שעבדו יומם ולילה במשמרות והצליחו להעמיד ארמון מפואר בששה חודשים, לאחר מכן הזמין הארכיטקט בעלי אומנות שעיצבו תוך כמה ימים את ארמונו של המלך בצורה נפלאה, ריח את הארמון בספות מפוארות ובארון ספרים עתיק, ומעל כל רהיט ורהיט, ובכל חדר וחדר מחדרי המלך הוא תלה פתק שכתוב בו "כך ציווי המלך לעשות", לאחר שגמר את המלאכה העניק למלך את המפתחות, קיבל את כספו והלך לדרכו.

כשנכנס המלך עם כל פמלייתו, הוא נדהם מהיופי של הארמון המרהיב, ארמון שלא נראה כמותו מעולם, אך דבר אחד המלך לא הבין, מעל כל רהיט ורהיט ובכל חדר וחדר הוא ראה שלט שכתוב עליו "כך ציווי המלך לעשות", השתומם המלך ואמר בליבו: "הרי לא ביקשתי ממנו לעשות את כל הדברים הללו, בסה"כ ביקשתי שיעשה ארמון והוא עשה את כל שאר הדברים בעצמו, ומדוע הוא כותב על כל דבר ודבר שנעשה על פי בקשת המלך?"

או אז הבין המלך שהארכיטקט שלקח היה בעל מידות טובות ונעלות שאין כדוגמתו שלא רצה לקחת את כל ההילה והכבוד לעצמו, הוא ידע שכל האנשים שיבואו לבית המלך יתפעלו עד מאוד מהארמון המפואר ויפתחו בדברי שבח ופאר לארכיטקט המהולל הממונה על המלאכה, לכן הוא כתב מעל כל דבר שכתב ציווה המלך, ואז את כל הכבוד וההתהילה, התפארה והשבחים יתנו למלך בלבד.

שמח המלך שמחה גדולה שהארכיטקט עשה את כל הכבוד הזה למענו, וחשב בליבו: "וכי זה ייתכן שאני אהיה בפנים והוא יהיה בחוץ? הרי את הכבוד הזה הוא עשה בשבילי", מיד ציווה המלך שיקראו לו ויעניקו לו את מפתחות בית המלוכה שבכל שעה שירצה יוכל להיכנס לארמון המלך כבן בית ללא שום בקשת רשות. זהו המשל, והנמשל, משה רבינו קיבל הוראה לבנות את משכן ה', ארמון מלך מלכי המלכים, הקב"ה בסה"כ ציווהו על עשיית המשכן, אך את סדר ומיקום כל כלי וכלי הבין וידע משה רבינו בשכלו הוך ודעתו הרחבה, ואעפ"כ בשעה שנתן את הוראות הבניה הוא הקפיד כל הזמן לומר "כאשר ציווה אותי ה'", "כך ציווה המלך, זה לא ממני. כיון שלא רצה לקחת שום הילה וכבוד לעצמו, אלא בלתי לה' לבדו (שמות כב, כט).

כשהשרה ה' יתברך את שכניתו במשכן אמר: "כל הכבוד הזה עשה לי עבדי משה, הוא יישאר בחוץ ואני אהיה בפנים?" מי ציווה ה' לקרוא למשה... זהו ויקרא אל משה... ויקרא מלשון חביבות ונעימות (רש"י בתחילת הפרשה), לשון שמלאכי השרת משתמשים בו שאין ביניהם שנאה קנאה ותחרות, אלא הכל בחביבות ואהבה, וקרא זה אל זה ואמר (ישעיה ו, ג), כך ה' יתברך קרא לעבדו למשה כביכול כמו חבר וידיד, בא בני משה, אתה לא תישאר בחוץ אלא תיכנס פנימה לקודש.

יהי רצון שנוכה לדבוק במידת הענוה וההכנעה וכל מעשיו יהיו למען שמו יתברך, ובזכות זה נראה בקרוב בביאת משיח צדקנו ובבניין בית המקדש במהרה בימינו, אמן.

למה יש הסתר פנים

מדוע הקב"ה מנהג את העולם עם הסתר פנים כה גדול?

עם ישראל יצאו ממצרים, היו להם ניסים גלויים ע ומפורסמים למעלה מהטבע, בלי שום מהלך טבעי. דם צפרדע כינים ערוב, עשר מכות, ואח"כ קריעת ים סוף, עמך ראו היד הגדולה וייראו. אכלו מן השמים ומים מהבאר, עמוד אש ועמוד ענן. והנה כשמשה רבינו היה לפני מותו אמר לו הקב"ה (דברים לא) "הנך שוכב עם אבותיך וקם העם הזה וזנה אחר אלהי נכר הארץ... והסתרתני פני מהם והיה לאכל... ואמר ביום ההוא הלא על כי אין אלקי בקרבי מצאוני הרעות האלה: ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל הרעה אשר עשה כי פנה אל אלוהים אחרים: ועתה כתבו לכם את השירה...". עכשיו אתם בגילוי פנים, גם באחרית הימים אני אהיה עמהם, יהיו ניסים, אבל הם מלובשים בטבע. כמו הניסים שעשה לנו הקב"ה בדור אחרון זה, בשנת תשנ"א. סאדם חוסיין ימ"ש שלח עלינו שלושים ותשע סקאדים כל סקאד 250 ק"ג חומר נפץ, כמעט 10 טון חומר נפץ, והרוג אחד! טיל אחד כזה בערב הסעודית הרג כמאה איש! אדם מאמין מבין מזה ואומר יש בורא עולם! איזה ניסים! אבל כופר מה הוא אומר? צירוף מקרים ארוך... יש בזה הגיון טבעי? אלפי טילים בדרום ובצפון במשך שנים רבות, כולם נופלים בשטח פתוח! אלא שמי שרוצה להאמין אומר יש בורא עולם, רואה השגחה. מי שלא רוצה להאמין אומר "מקרה". זאת אומרת שהקב"ה עושה ניסים נסתרים, לא גלויים, המתבונן יגלה את יד ה' בתוך ההסתר, יראה את הבורא עולם, אבל מי שאינו מאמין ימשיך לכפור בקב"ה ח"ו.

רבי דוד ממשפחת הבעל שם טוב נפטר בשנת תפ"ז

הרה"ק רבי דוד בהרה"ק ר' יונה, ממשפחת הבעל שם טוב. מגאוני דורו ואיש אלקים, זכה להעמיד שבעה בנים שהיו נקראים בפי כלם 'שבעה קני המנורה', וכלם היו מחברי קדישא שהסתופפו אצל הבעל שם טוב הקדוש והאירו בקדשתם ותורתם כל העולם כולו, ביניהם: הרה"ק רבי שמואל קאמינקער זצ"ל, ורבי צבי בעל 'שני המאורות הגדולים'.

לעילוי נשמת
נשמות ישראל
ובכללן ניסים
אלבס בן ברטה

נתתיבי אור מאוצרותי

הרב ניסים יגן זצוק"ל
לעילוי נשמת שלמה שלם ז"ל בן שושנה תנצבה

מה בפרשה?

ספר ויקרא עוסק, ברובו, בתורת הקורבנות ובכוהנים המשרתים במשכן. יש קורבנות שהם בגדר חובה, ויש שהם רשות - לפי רצון המקריב וצרכיו. בפרשת ויקרא מדובר בסוגים אחדים של קורבנות:
קורבן עולה - קורבן שמביא אדם לרצונו, על פי החלטתו החופשית, מן הבקר, הצאן או העוף. הקורבן הזה נשרף כולו על המזבח ולא נותר ממנו דבר לכוהנים.
קורבן שלמים - קורבן שבחלקו נשרף לגמרי על המזבח, חלק אחר שלו ניתן לכהן, וחלק נאכל על ידי מקריב הקורבן.
קורבן חטאת - קורבן שמביא כל מי שחטא בשגגה, או נטמא, ונודע לו חטאו לאחר מכן. מטרת הקורבן היא לכפר על החטא.
קורבן אשם - קורבן שמביאים חוטאים המתחרטים על מעשיהם, או אנשים שיש להם ספק האם חטאו או לא

" אשר לא ידע את יוסף " פרעה מלך מצרים מלמד אותנו לימוד חשוב - הוא מלמד אותנו איך לא להתנהג פרעה מלמד אותנו לאיזו שפלות יכול אדם להגיע, גם אם חכם ומלמד הוא, וגם אם יש לו ' אידאליים ' שבחר לעצמו. התורה אומרת: " ויקום מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף " [שמות א, ח] מהו " מלך חדש " ? מבארת הגמרא [סוטה יא ע"א]: " רב ושמואל, חד אמר חדש ממש, וחד אמר שנתחדשו גזרותיו " - לפי דעה אחת היה זה מלך חדש, ולפי הדעה השנייה היה זה אותו פרעה עצמו, אך שינה לחלוטין את היחס שלו כלפי עם ישראל.

לעילוי נשמת הילד הצדיק יוסף קדוש תנצבה

הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

ציטוט שבועי

אכל ושבע ואינו יודע אם בירך ברהמ"ז אם לאו, צריך לברך מספק, מפני שהיא של תורה, והאוכל מוחזק לנו בחיוב לברך ברכה של תורה

לקבלת העלון

elial@eca.gov.il

או 0506255911

לעילוי נשמת ניסים אלבס בן ברטה

נצור לשונך

הלכות לשון הרע כולל

הלכות לשון הרע, כלל ב, סעיף ה סופר לשון הרע בפני שלושה, בדרך כלל בכזה מקרה לא עוברים על איסור לשון הרע אם סיפר הלאה. וכל זה בסתם אנשים, אבל אם ה-3 הם אנשים יראי אלוקים, שנזהרים מאיסור לשון הרע, או אפי' אחד מהם כזה, אסור לספר הלאה. כיון שלא בטוח שהסיפור יתגלה. וגם אם אחד מה-3 אוהבו או קרובו של מי שמספרים עליו, אסור לספר הלאה, כי וודאי אוהבו או קרובו לא יספרו הלאה כדי לא להכפיש על מיזדעם. הלכות לשון הרע, כלל ב, סעיף ו דווקא באותה העיר מותר לספר אם שמע בפני שלושה, אבל לא בעיר אחרת.

לעילוי נשמת משה חכמון בן רינה

בדורו של מר"ן

הרב עובדיה יוסף תרפ"א – תשע"ד [1920–2013]

מידת הענווה - מאת הלכה יומית

כתוב בפרשה: "ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר". רבותינו במדרש תנחומא אמרו, שהיה משה רבינו עומד חוץ לאהל מועד, מפני שהיה מתירא לבוא אל אוהל מועד, שהרי שכן עליו הענן. אמר הקדוש ברוך הוא: אינו דין שיהא משה עומד בחוץ! מיד, "ויקרא אל משה". ופירש רש"י, ש"קריאה" היא לשון חיבה, כמו שנאמר לגבי מלאכי השרת "וקרא זה אל זה". כלומר, חיבב ה' יתברך את משה, ולכן קרא לו בלשון חיבה, שיכנס לאהל מועד. והו שנאמר "ויקרא" אל משה.

המילה "ויקרא" כתובה בספר התורה עם האות א' קטנה. ויש לשאול, מדוע כתב משה את האות "א" קטנה? משיבים על כך רבותינו, שהקדוש ברוך הוא ציווה את משה רבינו, שיכתוב "ויקרא", ומשה רבינו ידע שכאשר הקדוש ברוך הוא "קורא" למישהו, הרי זו לשון חיבה, ובגלל ענוותנותו של משה, לא רצה לכתוב מילה של חיבה כזו, שיראו כולם שה' יתברך "קורא" לו, לכן כתב את האות "א" קטנה, שאינה ניכרת כל כך, ונראה כאילו נאמר "ויקר אל משה" שהיא לשון פחותה, כמו שכתוב אצל בלעם הרשע – "ויקר אלוקים אל בלעם", "ויקר" – לשון מקרה, ולא שקרא לו באופן מיוחד בלשון חיבה.

ועל פי זה נוכל להסביר את דברי המדרש (שמות רבה פרשה מז הלכה ו), על הפסוק "ויהי ברדת משה מהר סיני ושני לחת העדת ביד משה ברדתו מן ההר, ומשה לא ידע כי קרן עור פניו וכו', וירא אהרן וכל בני ישראל את משה והנה קרן עור פניו, וייראו מגשת אליו". (שעם ישראל פחד לגשת אל משה מפני האור הקורן מפניו). ושאלו במדרש, ומנין קרנו פניו של משה? והסבירו, שנשאר מעט דיו לאחר סיום כתיבת התורה, ואת עודף הדיו שנשאר מן הקנה של משה – משח ה' על פני משה, ונעשו לו קרני ההוד. ודברי המדרש קשים, שהרי הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו נתן למשה את הדיו והקולמוס והקלף לכתוב את ספר התורה, ואיך נישאר דיו?

בדרך העולם, כשממלאים את הקנה דיו לצורך כתיבה, נשאר לפעמים דיו עודף, או נחסר מעט דיו, לפני שהאדם סיים את מה שרצה לכתוב. אך אצל ה' יתברך, הרי הוא יודע כמה דיו צריך בדיוק לכתובת התורה, והיה הדיו אמור להיגמר מיד כשמשה סיים כתיבת התורה. אלא שהקדוש ברוך הוא נתן למשה דיו באופן שיוכל לכתוב "ויקרא", ומפני שמשה רבינו כתב "ויקרא" עם אלף קטנה, נותר מעט דיו, וראה ה' יתברך את מעשי משה, שעשה כן מחמת ענותנותו, לפיכך האיר את פניו מן הדיו הנותר. נמצא שה' השיב לו כמידתו, כפי ענוותותו לשבחו.

אמרו רבותינו: "כל הבורח מהכבוד, הכבוד רודף אחריו, והרודף אחר הכבוד, הכבוד בורח ממנו". שאל פעם תלמידו של החפץ חיים את רבו, אם שניהם, הבורח מן הכבוד וגם הרודף אחר הכבוד, נותרים הם בלא כבוד, הרי מה ההבדל ביניהם? אמר לו החפץ חיים, ההבדל הוא, בשעת פטירת האדם, כשאינו יכול לברוח עוד מן הכבוד, אז הכבוד משיגו.

כולנו זוכרים את הכבוד שנחל מרן רבינו זצ"ל ביזם פטירתו, מאחר וכל ימיו היה בורח מן הכבוד.

שבת שלום

חיזוק לאליה

חובל
צדיק

"אשר נשיא יחטא" [ד, כב]

לשון אשרי – אשרי הדור, שהנשיא שלו נותן לב להביא כפרה על שגיגתו. [רש"י]
לקהל המשתתפים בשמחת בר המצווה של אחד מילדי העיר בני ברק נכונה הפתעה:
בפתחו של אולם השמחות נראתה לפתע דמות מוכרת. "הסטייפלר!" עברה לחישה
מפה לאוזן. והכל קמו ממקומותיהם, מבקשים לחזות בהדרת פניו של הצדיק, אשר זה
זמן רב אינו יוצא-מפאת חולשתו-מפתח ביתו. נרגשים במיוחד היו בני משפחתו של
חתן השמחה, נרגשים ונבוכים כאחת, הן אין הם קרובי משפחה של רבי יעקב ישראל
קנייבסקי. על מה ולמה זכו הם אפוא, כי הצדיק, ששנים רבות אינו משתתף אף
בשמחות משפחתיות יגיע דווקא לשמחתם? עד מהרה התבררו הדברים. שכן, עם
היכנסו לאולם השמחות בקש הסטייפלר לשוחח ביחידות עם חתן בר המצווה. נפעם
לחלוטין שמע הנער מה בפיו של הצדיק הדור. ובתם השיחה, עזב האורח הנכבד את
המקום. "מה אמר לך?" הקיפו הנוכחים את הנער, "מה אמר לך הסטייפלר?" נחנק
מהתרגשות הצליח הנער לפלוט: "הוא בא לבקש ממנו מחילה".... הסתבר, כי אביו
של חתן השמחה נוהג להתפלל בבית המדרש "לדרמן", בו התפלל הסטייפלר זצ"ל.
בעת שהיה הילד כבן שבע שנים, נדמה היה לו, למרן זי"ע, כי הילד לומד בזמן
התפילה. הוא גער בו על כך, ואחר כך התברר לו כי סידורו של הילד דומה היה
לגמרא, והילד אמנם התפלל ולא למד. כיון שכך, חפץ הצדיק לבקש את מחילתו של
הילד אך לפי שקטנים [טרם בר-מצוה] אינם בני מחילה – לא יכול לבקש את מחילתו.
לפיכך בירר הסטייפלר זצ"ל מה שמו של הילד ומה גילו. שש שנים שמר את הדבר
בליבו, ובהתקרב מועד בר המצווה של הנער, בקש לדעת היכן תערך שמחת המצווה.
ומיד עם צאת הכוכבים, ביום בו מלאו לנער י"ג שנים והוא יצא מגדר "קטן", מהר
הצדיק לבקש את מחילתו... [מעשיהם של צדיקים]

אדם כי יקריב מכם קרבן לה' [א, ב] מבאר רש"י מדוע נאמר כאן לשון "אדם"?
אלא ללמדנו כשם שאדם הראשון לא הקריב מן הגזל, שהכול היה שלו, אף אתם לא תקריבו מן
הגזל! אל הצדיק רבי מאיר מפרמישלאן באו שני שותפים שפתחו עסק חדש ובקשו את ברכתו של
הרבי. נו... שאל הרבי ושטר שותפות יש לכם? לא השיבו השניים. אם כן אמר הרבי אכתוב אני
לכם שטר שותפות... נטל הצדיק גיליון חלק וכתב עליו: א. ב. ג. ד. לאחר מכן הגיש להם את
הגיליון וברכם בהצלחה רבה. הסתכלו בגיליון ותמהו השניים איזה נוסח שותפות הוא זה? איננו
מבינים דבר... בארבע אותיות אלה אמר הרבי טמון יסוד הצלחת השותפות ביניכם שכן א. ב. ג.
ד. הם ראשי התיבות: אמונה ברכה, גניבה דלות!

שמזר
עובת מוקדם ורגוע

העלון לעילוי נשמת יצחק אביקור בן מזל תזכה

טו"ו של חסד

האם תבניות/רשתות של תנור צריכים טבילה? במידה וכן האם מותר להשתמש בהם כשהן לא טבולות כשהם מכוסים בנייר אפייה? יש לחלק בין כלים שנוגעים ישירות באוכל שחייבים להטבילם כדין, כי זה כמו סיר, אמנם רשת שלא משתמשים בה ישירות באוכל אלא רק מניחים עליה את התבניות אינה צריכה טבילה. ובמקום שחייב טבילה נייר אפיה אינו פוטר את הבעיה כי אינו אטום לחלוטין והלחלוחית עוברת דרכו לכלי ונחשב שמשמש בכלי עצמו. על פי שלחן ערוך יורה דעה [סימן ק"כ סעיף ד'] וכן פסק בקובץ מבית לוי [וואזנר חלק ט"ו עמ' ע"ט].

טו"ו במטבח

השמחה היא התרופה

"מי שיבוא על קברי ויאמר שם אלו העשרה מזמורי תהילים [תיקון הכללי], וייתן פרוטה לצדקה עבורי, אפילו אם גדלו ועצמו עוונותיו וחטאיו מאוד מאוד, חס ושלום, אזי אתאמץ ואשתדל לאורך ולרוח להושיעו ולתקנו". רבי נחמן

הרב שלום ארוש החלטה גורלית

ההתלבטות זו לא הייתה החלטה פשוטה, אבל זו אחת ההחלטות ששינו ועיצבו לי את החיים. היה זה בפרוס הפורים באחת השנים הראשונות שלי בעולם היהדות. מצד אחד ידעתי על מעלת היום הקדוש ועל הייחודיות שלו ועל מעלת השמחה של פורים, בפרט לפי האריז"ל שאומר שמי שזוהר מחמץ בפסח ניצול כל השנה מחטא ועוון, ורבי נחמן אומר שעל ידי פורים זוכים להינצל מחמץ בפסח! ולכן וכל כך התפללתי וכספתי וחיכיתי וציפית ליום הקדוש ולהשפעותיו. אבל מצד שני, הזיכרונות מהשנים האחרונות השאירו בי טעם עגום מאוד. אני מניח שהקוראים מבינים על מה אני מדבר. מן הסתם נתקלתם גם אתם בתופעה הרווחת של הוללות והקאות, שטויות והבלים, שיכורים שמאבדים צלם אלוקים ואפילו מזיקים לזולת. ולבסוף במקום להתעלות ולרקוד ולשמוח מתוך תפילות ורצונות ויראת שמים כמו שראוי לעשות ביום קדוש כזה, הם במחילה מכבודכם מתגוללים בקיא על הרצפה כאחרוני השיכורים ומפסידים ברכת המזון ותפילה ואפילו מצערים ופוגעים ועוד ועוד. זה הרס לי את כל אוירת הפורים. התפללתי לה' שיאיר את עיני וקיבלתי החלטה. הודעתי לאשתי: השנה אני חוגג את הפורים לבדי בבית. אני לא יוצא לשום מקום. אני לא רוצה שיהרסו לי את הפורים. היה לי יין ביתי מהודר שמיוצר בקדושה על ידי יהודים יראי שמיים, היה לי טייפ קטן עם קלטות של שירי קדושה ושמחה, והרבה רצונות טובים ותפילות...

בדיחותא

אישה מבוגרת מתקשרת למשטרה כדי לדווח על פריצה לרכב. הגברת היסטורית ומתחילה להסביר למוקדן: "הם גנבו לי את ההגה והרדיו ואפילו עקרו את ידי הלהיטוכים, הגז והברקס! פשוט רשעים!" המוקדן עונה לה: "גברת תהיי רגועה, הניידת בדרך אליך". לאחר כמה דקות, השוטר מדווח חזרה למוקדן: "הכול בסדר, הנושא טופל". המוקדן שואל: "כבר תפסת את הגנב?" עונה השוטר: "שלילי, היא פשוט נכנסה למושב האחורי..."

אב של החיים,

לתת את מה שיש בי למור' הרב שלום ארוש שליט"א יש אקסיומה חינוכית ברורה: "אדם לא יכול לתת את מה שאין בו" ואם הגענו למסקנה ברורה שבכדי שהילד יצליח בע"ה בלימודים, אזי הוא צריך הורים ומורים שיאמינו בו שהוא אכן יכול להצליח, אזי אם אנחנו לא מאמינים בהצלחתו, מאין "ישאב" ויקבל את האמונה שהוא אכן יכול להצליח על אף כל הקשיים והחסרונות שלו? מספרים על גדול ה"מחזקים" על רבי נתן מברסלב זיע"א, שפעם הגיע אליו אב אחד להיועץ בו: "מה לעשות עם הילד שלו, שאין לו חשק ורצון ללמוד"

העלון לעילוי נשמת, משה חכמון בן רינה, חגי דאר, הרב מאיר בן פנינה הרב משה מורחי בן עזיזה, הילד יוסף מרדכי קדוש בן תהילה על ידי סיפורי מעשיות הצדיקים, מתעורר ומתלהב הלב בהתעוררות גדולה לה' יתברך" (רבי נחמן מברסלב זיע"א)

הסופרים לשובת

העלון לעילוי נשמת
ניסים אלבס בן ברטה
ת ז צ ב ה

בסדר "ועמך כלם צדיקים".

רק שצריכין לזה התחזקות
גדול סאד בכל אשר יעבר עליו

משלוח מנות מופלא

שעת בין הערביים והערב רד על העירה ברדיטשב. ליל תענית אסתר, כל תושבי היהודים מגיל מצוות עד גיל שיבה כאחד החלו נאספים בבית הכנסת לשמוע את קריאת המגילה מפיו של המרא דאתרא הלוא הוא ר' לוי יצחק מברדיצ'ב זיע"א, המכונה "סנגורן של ישראל". בית הכנסת נתמלא חיש מהר מפה לפה. גם בעזרת הנשים, התאספו הנשים והבנות כדי לשמוע את קריאת מגילת אסתר. בעוד הקהל עומד להתחיל בתפילה, ניגש השמש אל הרבי, ולחש משהו לאזניו. הרבי קם מכיסאו ויצא את בית הכנסת. הקהל כולו קם לכבודו והפנו מבטי השתוממות על דמותו האצילה של הרבי שנעלמה אט אט מהאופק. רבי לוי יצחק נכנס ללשכתו שהייתה סמוכה אל בית הכנסת, שם חיכתה לו אישה ובידה תרנגול. היא לא הייתה בטוחה בכשרותו של העוף, ורעדה לעצם המחשבה שהרב עלול להטריף את התרנגול שהשיגה לחג בעמל רב. "רבי" – אמרה האישה בקול בוכים – "רבי, אוי ואבוי לי! שאלה יש בתרנגול... רבי". הסתכל רבי לוי יצחק על התרנגול, חשב כמה רגעים ואמר: "התרנגול אינו כשר ואסור לאכול אותו." האישה הביטה על רבי לוי יצחק אובדת עצות. "רבי!" היא יבבה האישה "רבי, בפרוטותי האחרונות רכשתי תרנגול זה. בעלי חלוש וחולה וחשבתי שקצת מרק עוף ישיב את נפשו. גם הילדים משועים לאכול מרק חם טעים ומזין. והנה, אוי ואבוי, שוד ושבר, נטרף התרנגול שלי. אוי ווי, מה אעשה עכשיו?" כך בכתה האישה. "אל דאגה, ביתי" ניסה הרבי להרגיע את האישה "השם יתברך עוזר תמיד לכולם, הוא יעזור גם לך". רבי לוי יצחק שאלה לשמה ולכתובתה, חיזקה בדברי אמונה ושלחה לשמוע את קריאת המגילה. לעומתה הוא הרבי לא חזר אל בית הכנסת, אלא לבש את מעילו ויצא לרחוב. בצעדים מהירים. פניו היו מועדות אל עבר ביתו. בבואו הביתה, הוציא רבי לוי יצחק מפה לבנה ובה הניח חלות, אוזני המן ופירות שונים. איש מלבדו לא היה בבית ורבי לוי יצחק חיפש עד שמצא סיר ובו תבשיל וצלחת עם דג ממולא. הוא לקח מכל הבא ליד ומילא את המפה הלבנה. כשהמפה הייתה מלאה בכל טוב וב"דברים טובים" למכביר, קשר אותה היטב, לקחה ויצא לדרך. הפעם פנה רבי לוי יצחק לעבר ביתה של האישה הענייה משמצא את בית האישה ונכנס פנימה, הגיע לאוזניו קול חלוש שבקע מחדרון קטן: "זו את, ביילה? מה היה עם ה'שאלה'?"... נשמעה קריאה מחלל הבית, היה זה בעלה החולה. "פורים שמח! פורים שמח!" השיב רבי לוי יצחק לבעל הקול האלמוני "הנה, השם יתברך שלח לכם משלוח מנות! אכלו ושתו בשמחה." "אחר שהוציא הכול מהמפה וסידר על השולחן, חזר רבי לוי יצחק בצעדים מאוששים שמח וטוב לבב אל בית הכנסת לקריאת המגילה אל הקהל הרב שציפה לו בקוצר רוח ובדאגה. הציבור בבית הכנסת חיכה בחוסר סבלנות לאחדים מהם אף הפריע הצום הם ציפו לאכול משהו עם כניסת הפורים משנכנס רבי לוי יצחק, התחילו מעריב. כמנהגו מדי שנה בשנה קרא רבי לוי יצחק בעצמו את המגילה ברטט באימה וביראת כבוד. שנים רבות לאחר מכן סיפרו האנשים כי באותה שנה הייתה קריאת המגילה מיוחדת במינה. טוהר פני קדשו של רבי לוי יצחק האיר באור מיוחד, אור פנימי הנובע מפנימיות הלב האיר והשפיע גם על פני הסובבים כולם. אחר קריאת המגילה חזרו כולם לבתיהם, כאשר הגיע הרבנית אל ביתה מבית הכנסת, חיכתה לה הפתעה גדולה. היא נגשה אל עבר המטבח כדי להכין את הסעודה, ומה גדולה הייתה השתוממותה כאשר שום דבר לא נמצא במקום. אפילו אוזני המן הטריות נעלמו ואינם. אובדת עצות נכנסה אל חדרו של הרבי, אולם בראותה את פניו הקורנות, הבינה מיד מי גרם להיעלמותם של הדברים ויצאה חרש מן החדר. היא כבר תשתדל לסדר ארוחה כלשהי מן השיריים שנותרו. בס"ד תוך זמן קצר הוכנה סעודה לתפארת ***. מן העבר השני, בביתה של האישה הענייה שמחה וששון על הנס הפילאי שנעשה להם 'נס משלוח מנות מן השמים'. בודאי היה זה אליהו הנביא זכור לטוב, שהביא לה מנות יפות כאלו, אמרה לכולן. אך יהודי ברדיצ'ב הבינו כי רבם מילא הפעם את מקומו של אליהו הנביא. ודאגו לשלוח משלוחי מנות לרבי לוי יצחק ביד רחבה. וגם את העניה, ילדיה ובעלה החולה לא שכחו. פורים שמח מעין זה הפורים, זמן רב לא היה בברדיצ'ב.

העלון לעילוי נשמת רינה ניסן בת שרה

זכותם התגן עלינו

הריקוד שהביאה לשמחה בכל העולמות

מסופר: בשנה אחת הייתה התנהגותו של הבעש"ט הקדוש זיע"א שונה ומסתורית. אך אתמול, בעת שאיבת מים שלנו, היה שרוי בשמחה רבה, והנה לעת ערב, בשעת בדיקת חמץ, לבשו פניו קדרות. בלילה, לאחר בדיקת חמץ, קרא הבעש"ט עשרה מתלמידיו וביקשם לערוך תיקון חצות בכוונה רבה. עתה היה ברור להם, כי הבעש"ט מבקש לבטל איזו גזירה רעה, שרק עיניו הטהורות צופות אותה. גם למחרת בערב פסח לא השתנה המצב ופני הבעש"ט הוסיפו להיות חיוורות וחמורות סבר. ואף ביקש מהתלמידים, לכוון בעת התפילה את הכוונות המיוחדות לראש השנה. לאחר התפילה אמר הבעש"ט דברי תורה, שהתמקדו במידת הביטחון בה. 'הביטחון האמיתי הוא', אמר, 'שגם כאשר האדם אינו רואה שום מוצא ושום מבוא לישועה, הוא בוטח בה' ומאמין בישועתו הקרובה'. עוד אמר הבעש"ט, כי הביטוי לביטחון הוא השמחה. אחרי הדברים ניכרה על פני הבעש"ט ארשת של שמחה, אך זו היתה מהולה בחרדה. כך עבר היום, ברגשות מעורבים של שמחה הכרוכה במרירות-הנפש. בשעת אפיית מצת-המצווה היה הבעש"ט בשמחה, אך לפני תפילת מנחה ציווה שוב על תלמידיו לכוון את הכוונות של ראש-השנה, וחרדה נפלה עליהם. ליל הסדר הגיע. התלמידים הקדושים הסבו סביב רבם, וציפו להסבריו ולדברי התורה הנפלאים שהיה נוהג לתבל בהם את אמירת ההגדה. אבל השנה לא הרים הבעש"ט את עיניו מן ההגדה כל הסדר. הוא רק קרא את הכתוב בנעימה משתפכת, ולא פסק אף לרגע קל מקריאתו. הדבר גרם צער עמוק לכל התלמידים. הבעש"ט הקדוש השתתק, והיה שקוע בשרעפיו. דממה השתררה בחדר. גם התלמידים היו שקועים במחשבות ובהרהורים. לפתע נשמע קול צחוק מפי הבעש"ט. התלמידים הביטו בו וראו כי עיניו עצומות, פניו לוהטות בשלהבת-קודש, והוא צוחק מתוך חדווה פנימית עמוקה. כעבור שעה קלה פקח הבעש"ט את עיניו וקרא: "מזל-טוב! ברוך הוא וברוך שמו הגדול, הבוחר בתורה ובמשה עבדו ובישראל עמו, שגם עמו הם בבחינת ישראל, ופועלים יותר מאשר ישראל'יק בעל-שם-טוב". שמחה גדולה הציפה את התלמידים, אבל הם השתוקקו לדעת את פשר הדבר והתפללו בלבם שרבים יואיל לספר להם את אשר ראה בעיניו הקדושות. ואכן, הבעש"ט סיפר: בערב חג הפסח השנה נגזרה גזירה חמורה על אחד מכפרי היהודים שבסביבה. גויי אותו מקום, שרחשו שנאה עזה ליהודים, גמרו בלבם להתנפל על היהודים דווקא בליל חגם ולכלות בהם את זעמם, בראותי זאת, ניסיתי לעורר רחמים לפני היושב במרומים. ביקשתי גם את עזרתכם, בתפילה ובכוונות. אבל כל מעשיי וכל מעשיכם, לא הועילו. לפיכך נתאזרתי במידת הביטחון והשלכתי את יחי על אבינו שבשמים. כשראיתי את עוצמת הגזירה, לא ראיתי כל סיכוי לבטלה, אבל כפי שאמרתי אתמול, מידת הביטחון דורשת אמונה מוחלטת בכל מצב. הערב, כשישבנו לעריכת הסדר, לא ידעה נפשי מרגוע. שעת הגזירה קרבה והלכה, ולא ראיתי כל מוצא. אבל לפתע השתנו פני הדברים מן הקצה אל הקצה. באותו כפר ישב לשולחן הסדר זוג חשוך ילדים. האיש, שהוא מחסידינו, בינוני בידיעת התורה, אבל תמים במעשיו ובעל מעשים טובים, ישב עם רעייתו, קרא את ההגדה וסיפר לה את סיפור הצרות של בני ישראל במצרים, על-פי המדרשים. כשסיפר על גזירת "כל הבן היילוד היאורה תשליכוהו", פרצה האישה בבכי מר. אילו היה הקב"ה מזכה אותי בבן, אמרה, הייתי נוהגת בו אחרת. לא הייתי מאפשרת לאיש לפגוע בו. לא הייתי נוהגת עמו כפי שהקב"ה נוהג בנו. הבעל, מצידו, הצדיק את הדין ואמר שעלינו להאמין כי צדיק ה' בכל דרכיו. אבל האישה הוסיפה לטעון: איפה מידת הרחמים? איך יכול הקב"ה להתנהג כך עם בנו יחידו? אפילו אם אנחנו חוטאים לו, בכל זאת הרי אנו בניו. כך התנהלה ביניהם שיחה נוקבת. הבעל מצדיק את הקב"ה, ואילו האישה הכפרית הפשוטה, טוענת שהוא היה צריך לרחם יותר על עם ישראל. אחרי הכוס הרביעית נסתתמו טענותיו של הבעל, והוא אמר: הצדק איתך. הקב"ה צריך לרחם יותר על עמו. ומכיוון שתם הוויכוח, והם היו תחת השפעת היין ששתו, קמו שניהם ויצאו בריקוד. הבעש"ט סיים את דבריו: באותו רגע קיבלו גם בשמים את דברי הסניגוריה של האישה הכפרית, וכאשר יצאו השניים במחול, נהייתה שמחה בכל העולמות,

וגם אני שמחתי שמחה רבה. ומובן שגם הגזירה נתבטלה."